

NORGE

på en grønnere og stillere måte

Vi fikk et tips om Erik Allums Legat av moren til Paal og sjekket det på FFMs hjemmeside. Så sendte vi en søknad, og vips, så ble vi tildelt hele 10.000 kr. Det hjalp oss veldig mye å få til klasseturen vår, og vi ble utrolig glade.

Vår plan var å reise til Stockholm. Så var ikke klassekassen blitt noe større og vi tenkte Oslo, så var den ennå ikke blitt stor nok, og vi endte med Jondalen. For som læreren hadde sagt: "Det viktigste er ikke hvor vi reiser, men at vi alle er sammen en siste gang før sommeren - ungdomstrinnet er over".

Bra tilrettelagt rom

Vi var tre biler og totalt 20 stykker fra Bergen som skulle på tur. Etter kjøp av boller og baguetter og mye vei bak oss ankommer vi med ferje til Jondalen sentrum. Det kribler litt i magen, vi er spent på hvordan selve stedet, og ikke minst om rommet vi skal sove på disse dagene, er tilrettelagt. Rommet på "Følgefonn Gjestetun" var opprinnelig med to etasjesenger, og de hadde flyttet på litt av hvert for å gjøre det mest mulig bra for oss.

Et ekte gammelt norsk sted

Vi var utrolig heldig med været. Vind var det, men solen strålte til oss. Etter at vi hadde fått oss på plass, måtte vi jo utforske området litt. Det var et ekte gammelt norsk sted vi hadde kommet til, og det var masse turister. På gjestetunet overnattet faktisk det franske damelandslaget som var kommet der for øve på sine kunster i ekte norsk natur.

En kjendis var vi også heldig å se, Kari Traa og hennes nye jentelag var på treningsuke og overnattet på samme sted som oss.

Snø midt på sommeren

Middagen var ikke før 18.30, så vi kom oss i bilen og prøvde veien opp mot den populære Folgefonna. Det var en opplevelse bare å kjøre opp der på smale veier. Det utrolig grønne og frodige landskapet var

Det var fascinerende å se den friske og lyseblå fargen av isvannet på fjellet.

meget spesielt. Vi byfolk vet at det kan være snø på fjellet. Selv om vi er i juni måned, var det likevel rart å se at det lå metervis med snø i veikanten og is på vannet jo høyere vi kjørte oppover. Den friske og lyseblå fargen av isvannet som lå i mindre og større dammer var fascinerende å se. Adrenalinpumpene våre fikk jobbe litt når det kom biler mot oss som ville ned, og vi måtte presse oss så mye vi kunne mot kanten av veien der det noen steder gikk rett ned.

Vi kom endelig opp etter en vel halvtimes kjøring, og det føltes som vi var kommet i vinteren igjen. Vi så noen brettkjørere som kom ned fra de bratte bakkene, men ellers

Noen hadde pyntet trærne med sokker ved natur-senteret.

var det ganske så stille og rolig der oppe. På gjestetunet ventet en varm, god middag på oss med kjøttboller, ris og poteter samt masse grønnsaker. Vi alle var ganske trøtte etter dagen. Paal hadde forberedt seg på å være litt trøtt og sliten. Det hadde de andre elevene også, så en bærbar data kom godt med. En god film og litt snop fra nær-butikken gjorde godt som en siste økt før leggetid.

Kan folk bo så langt fra alt

Tirsdags morgen var vi klar for nye opplevelser. Utrolig hvor stille og rolig det er i Jondalen, så vant som vi er til heftige bilveier og folkemengder (en form for meditasjon, som førte til at vi ble trøtte). En gruppe fra klassen hadde hørt at vi hadde vært oppe på Folgefonna og hadde bestemt seg for å kjøre opp der og gå ned igjen.

Paal, kameraten hans Nicholai og jeg ville utforske mer, så vi la veien mot Heran. Å kjøre på biltur var veldig gøy, det var veldig mye vi fikk sett på en gang. Alle tre tenkte den samme tanken, hvordan klarer folk å bo så langt ute på landet? Noe av det skjønte vi, men det var likevel fascinerende at folk bodde så langt fra alt.

Tilbud til ungdom?

Vi var tilbake på ettermiddagen og slappet av med spennende film. Til middag var det stor grilling og nok av god mat å sikle etter. Da kvelden var langt over oss, kom til-

Det var ganske så stille og rolig på Folgefonna, en fin opplevelse, synes Paal.

budene om kortspill og film i felleskap. Siden vi hadde fått en god smak for å kjøre litt rundt i området, tok vi heller og kjørte en tilfeldig vei - helt til veis ende.

Vi møtte to jenter fra lokalbefolkningen og måtte bare stoppe og snakke med dem. Det fikk oss til å tenke hva ungdom egentlig gjør her ute, er det noe stort tilbud til de her? Vår konklusjon måtte bli at flere flyttet når de nærmet seg alderen for det, eller de overtok en bedrift til noen i slekten.

Hardangervidda på sitt beste

En felles dagstur skulle vi ha. Onsdag satte hele klassen satte seg i bil og buss, og vi tok oss en flott tur til Hardanger. Været var med oss, og humøret var ikke å klage på. Vårt stopp endte på Hardangervidda Natursenteret. Det krydde av turisme, og det var til og med geit på taket der.

Vi så en vakker naturfilm på 180 graders storskjerm, og masse av dyr kunst og fisker i utstilling var tilbudt på Senteret. Nyte været på gresset og se på de rare trærne som det var sydd strømper på. På tilbakeveien endte vi med å vente på ferje vel en time, noe som ikke var til noe bry ettersom vi hadde all verdens tid og en varm sol.

Neste dag var hjemreise. Vi må si at vi har opplevd Norge på en annerledes måte, en mer grønn og stille måte. Vi har sett nye steder, kjørt andre veier og hatt det gøy.

En hilsen og takk fra Paal og Remi

På kvelden var vi trette og mette av inntrykk. Fu. Nico, Paal og assistenten Remi.

Pretensios overskrift?

Nei, egentlig ikke. Det var hva jeg kom fram til, riktignok etter bare tre døgn i denne verdensbyen, men det var tre innholdsrike døgn.

Av Aud Jorunn Løvehaug

For jeg må innrømme at jeg hadde ikke store forventninger til framkommelighet i Roma. Jeg så for meg brosteinsbelagte gater der det var omtrent umulig å komme fram med rullestol. Der jeg skulle sitte med et glass vin på en fortausrestaurant, mens de andre gikk rundt og så på alle gamle bygninger og søverdigheter.

Slik ble det ikke. Jeg fikk vinglasset mitt på flere restauranter, men jeg behøvde ikke sitte alene og vente på de andre. For jeg og min manuelle rullestol kom fram overalt. Brostein i Roma er nok ikke det samme som brostein i Oslo eller Bergen. Vet ikke om det er alle menneskene som har trasket der gjennom årtusener (kanskje med noe utskifting) eller hva, men brosteinen i Roma var ikke noe problem.

Antikk tilgjengelighet

Heller ikke var det problem med tilgjengelighet til de antikke bygningene. Til Pantheon var det skråplan, og det ødela ikke fasaden på den nittenhundre år gamle bygningen. Peterskirken var heller ikke noe problem - her kunne det vært et problem at det var flere timers venting i kø for å komme inn - men med rullestol slapp vi køen og skled rett inn en sideinngang. Mens vi stod på Petersplassen ble vi faktisk oppsøkt av en vakt som lurte på om vi ville inn, og viste oss veien.

Vatikanmuséene, endeløse saler med utrolige malerier og skulpturer, var heller ikke noe problem. Det sikstinske kapell var det eneste jeg ikke kom inn i. Noen sa det ikke var heis dit, andre sa at det var, men jeg var så mettet av inntrykk at jeg ikke greide å prøve så veldig - en annen gang kanskje. Colosseum var stengt da vi kom dit, men det var mektig nok å gå rundt og se denne utenfra i solnedgangen.

Drømmer og muligheter

Men Roma er jo ikke bare antikke bygninger med århundres historie. Roma er også å vandre gatelangs og bare se på bygninger med vakre jordfarger, å sitte på restauranter og kaféer med en kaffe eller god mat, å vindusshoppe i de dyreste butikkene, å sitte utenfor Pantheon en sen nattetime - med fullmåne, å spise italiensk is på Piazza Navona, finne andre små tilbaketrukne piazzaer, høre det klingende